

[Johs. Christiansen.]

været heroppe og stille et Forslag, er faktisk i Dag en Foreteelse, som store Dele af Befolkningen, tror jeg nok jeg tør sige, stadig morer sig over. Befolkningen har forlængst gennemskuet hele dette politiske Duevæddeløb, om jeg maa have Lov til at betegne det saaledes, hvor det kommunistiske Partis Indsats vel kan være stor — det er jo Statens Penge der sættes ind —, men hvor Odds som Regel er yderst smaa, fordi andre efterhaanden ikke ulejlig sig med at holde saa forfærdelig meget paa dette her. For sin egen Skyld — og ikke mindst for Rigsdagens Værdigheds Skyld — skulde Danmarks kommunistiske Parti nu se at komme bort fra den Mindreværdsmentalitet, som det foreliggende Lovforslag dybest set utvivlsomt er Udtryk for.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen vilde gøre gældende, at de Ændringsforslag, der blev stillet af det socialdemokratiske Parti i Sommer, men som ikke vandt Fler-tallets Støtte, skulde betyde en væsentlig Forandring af hele Lovens Udseende og Indhold, men heroverfor maa jeg sige, at det jo ikke holder Stik. Det, der var Socialdemokratiet og os andre imellem, var ganske vist Penge, men saa vidt jeg kan regne ud, overstiger det da i hvert Fald ikke en 13—15 Kr. om Maaneden, og derfor kan man ikke fra den Side sige, at der var væsentlige Forskelle mellem det, det ærede Medlems Parti foreslog, og den Lov, vi andre, Fler-tallet, gennemførte.

Derimod skal jeg være enig med det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen i, at det sikkert vilde være praktisk, hvis det Lovforslag, vi behandlede i Gaar, om en Genindførelse af Rabatkortsystemet og det foreliggende Lovforslag kunde henvises til det samme Udvalg. Det er de samme Interesser, der berøres, og paa en Række Omraader de samme Forhold, og jeg tror derfor, det vil være nyttigt — deri har det ærede Medlem Ret —, at de bliver behandlet i det samme Udvalg.

Nogen nærmere Begrundelse for, at mit Parti ikke kan støtte Forslaget om et nyt Eengangstillæg, tror jeg ikke er paa-krævet. Jeg kan i saa Henseende henvise til de talmæssige Oplysninger, jeg i Gaar havde Lejlighed til at fremføre under Behandlingen af en anden Sag. Der er imidlertid et Par Omraader, som har Berøring med Alders- og Invalididentelovgivning, og som jeg derfor gerne vil benytte denne Lejlighed til at drage frem.

For det første vil jeg bede den højt-ærede Arbejds- og Socialminister give nogle

Oplysninger om, hvordan det ligger med den særlige Statsstøtte til Opførelse af Boliger for Aldersrentemodtagere. Dette Spørgsmaal er et Par Gange tidligere blevet bragt paa Bane fra vor Side, for det ligger os stærkt paa Sinde — kan jeg godt sige til den højt-ærede Minister —, ikke alene fordi der ved en systematisk fremmet Udvidelse af dette specielle Byggeri tilvejebringes særlig betryggende Forhold for de gamle, men ogsaa fordi man herved vilde tjene en sund bolig-politisk Interesse, idet mange Lejligheder, der bebos af Aldersrentemodtagere, egentlig er blevet for store for dem og derfor vilde kunne udnyttes bedre af andre noget større Familier. Jeg minder Ministeren om det Løfte, han gav ved Aldersrentelovforslagets anden Behandling, et Løfte, der i Virkeligheden gaar saa langt tilbage som til Tiden for Behandlingen af Byggelovene, og som gik ud paa, at han havde sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen. Dette Tilsagn fik jeg som sagt under anden Behandling af Aldersrentelovforslaget, den 26. Juni.

Da erklærede den højtærede Socialminister, at han var enig med mig i Ønskeligheden af, at langt flere saadanne Boliger for Aldersrentemodtagere blev tilvejebragt. Det takkede jeg naturligvis for — det er jo altid rart at møde Forstaaelse og Tilslutning fra Mennesker, man sætter Pris paa —, men jeg føjede til, at jeg vilde have foretrukket en lidt mere positiv Udtalelse, og jeg spurgte derfor, om der siden den 5. April, da Boliglovene var til Behandling, var sket noget i Sagen. Derpaa svarede den højtærede Minister — det staar i Folketingstidenden Sp. 6481, og jeg beder om Formandens Tilla-delse til at citere:

„Jeg er helt enig med det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen i, at vi skal søge at faa tilvejebragt de flest mulige Aldersrenteboliger, og det er ogsaa min Hensigt, saa snart vi kommer over det mest presserende Rigsdagsarbejde, at sætte Forarbejder i Gang.“

Nu er der gaaet yderligere en rum Tid, og jeg tillader mig derfor paa ny at minde om denne Sag, idet det af Ministeren dengang anførte „presserende Rigsdagsarbejde“ formentlig maa have været fra Haanden omkring Slutningen af August Maaned eller saadan noget, da det presserende Arbejde formentlig var det, der stod i Forbindelse med Gennemførelsen af den store Lovgivning, som Alders- og Invalididenteloven er.

Dernæst vil jeg gerne spørge Ministeren, om der for ham foreligger nogen Tilkendegivelse udefra med Hensyn til det i den nye Aldersrentelov fastsatte Raadighedsbeløb.